

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa S. B. przeciwko A. P. o zapłatę zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50.000 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 26 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.517 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(wyrok – k. 502 akt sprawy I C 1529/12)

Apelację od powyższego wyroku w całości złożył pozwany. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego naruszenie:

1. art. 891¹ k.p.c. poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że jeżeli umowa regulująca prowadzenie rachunku wspólnego, którą dłużnik jest obowiązany przedstawić na wezwanie Komornika w ciągu tygodnia nie określa udziału w rachunku wspólnym albo gdy dłużnik nie przedłoży umowy to domniemywa się po upływie tygodnia, że udziały są równe, podczas gdy przepis wskazuje, że należy przeprowadzić ustalenie posiadanych udziałów również poprzez zażądanie od dłużnika wyjawienia majątku, które następuje z inicjatywy wierzyciela, a nie komornika;
2. art. 891¹ k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w zakresie nałożenia przez ustawodawcę na dłużnika obowiązku przedłożenia komornikowi treści umowy regulującej prowadzenie rachunku oraz w zakresie wskazania, że do ustalenia udziału przed zastosowaniem domniemania o równości udziałów przepisy o wyjawieniu majątku stosuje się odpowiednio;
3. art. 841 k.p.c. w zw. z art. 362 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że pozwany powinien zwolnić połowę udziałów zgromadzonych na rachunku pomimo nieustalenia wysokości udziałów przysługujących powodowi, a nieuczyniwszy tego spowodował szkodę, podczas gdy powód mógł w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji podnosząc, że zajęcie narusza jego prawa, a zaniechawszy tego przyczynił się do powstania i zwiększenia szkody;
4. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 362 k.c. poprzez niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla postępowania w postaci stopnia przyczynienia się powoda, jak i dłużnika oraz dłużnika zajętej wierzytelności (...), który też był wierzycielem w sprawie do powstałej szkody oraz poprzez pominięcie dowodów przedstawionych przez pozwanego oraz danie wiary dowodom przedstawionym przez powoda;
5. art. 233 k.p.c. oraz art. 252 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nadanie mocy dowodowej równej dokumentom urzędowym pismom przedstawionym przez powoda w postaci umowy spółki bez daty pewnej, wyciągu z rachunku bankowego stanowiącego wydruk z komputera bez okazania oryginału dokumentów, podczas gdy te dokumenty stanowią jedynie dokumenty prywatne oraz pominięcie dowodów przedstawionych przez pozwanego, w postaci dokumentów urzędowych znajdujących się w aktach egzekucyjnych;
6. art. 248 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niezobligowanie powoda do przedstawienia oryginałów dokumentów na potwierdzenie swych twierdzeń pomimo składanych przez pozwanego wniosków w tym zakresie;
7. art. 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że powód w postępowaniu egzekucyjnym dawał wyjaśnienia zgodnie z prawdą bez zatajania czegokolwiek, podczas gdy na wezwanie pozwanego nie przedstawił umowy rachunku bankowego ani innych dokumentów czy też wyjaśnień;
8. art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że działanie pozwanego polegające na zajęciu rachunku bankowego było bezprawne i spowodowało szkodę podlegającą naprawieniu, podczas gdy pozwany zajął rachunek zgodnie z przepisami prawa i prowadził

działania zmierzające do ustalenia udziału dłużnika w rachunku wspólnym a powód nie wykazał przesłanek powstania obowiązku naprawienia szkody;

9. art. 355 k.c. poprzez jego niezastosowanie w zakresie powinności działania przez powoda z należytą starannością wymaganą od przedsiębiorcy, przejawiającą się przez okazanie na wezwanie pozwanego umowy rachunku bankowego i poinformowanie o wysokości posiadanych udziałów zwłaszcza w perspektywie podpisanych umów i przyjętych zamówień, podczas gdy powód odmówił udzielenia Komornikowi odpowiedzi, uzależniając to od zapłaty kwoty 150 zł mającej jakoby stanowić ekwiwalent procesu uzyskania dokumentów z banku a tym samym zwlekając z odpowiedzią sam powodował szkodę i zwiększał jej rozmiar;

10. art. 361 k.c. poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że brak działania powoda polegający na niewytoczeniu powództwa w trybie art. 841 kpc nie miał związku przyczynowego z rzekomą szkodą powoda;

11. art. 362 k.c. poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że działanie pozwanego spowodowało szkodę, a powód, dłużnik oraz bank (...) nie przyczynili się do jej powstania, podczas gdy dłużnik oraz powód nie przedstawiając umowy rachunku bankowego określającej wysokość przysługujących mu udziałów i nie odpowiadając na wezwania pozwanego, o udzielenie wyjaśnień spowodował szkodę całkowicie, ewentualnie przyczynił się do jej powstania w znaczącym stopniu, poprzez nieinformowanie organów egzekucyjnych w trybie art. 881 i 889 k.p.c., że zajęty rachunek stanowi rachunek wspólny prowadzony na rzecz współników spółki cywilnej;

12. art. 362 k.c. w zw. z. art. 881 k.p.c. i 889 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że działanie pozwanego spowodowało szkodę, a Bank (...) S.A. nie przyczynił się do jej powstania poprzez wadliwą realizację zajęcia rachunku bankowego;

13. art. 7 i 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe poprzez jego niezastosowanie i nadanie wydrukowi internetowemu przedstawionemu przez powoda bez jakichkolwiek podpisów i oznaczeń świadczących o ich autentyczności, poświadczonych przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem mocy dowodowej równej dokumentom urzędowym, a nie przez upoważnionego pracownika Banku, podczas gdy zgodnie z powołanymi przepisami: oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej, a dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone, a jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, uznaje się, że czynność dokonana w formie, o której mowa powyżej, spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma została zastrzeżona pod rygorem nieważności jedynie księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

14. art. 51a Prawa bankowego poprzez błędną jego interpretację i nieuwzględnienie, iż w wypadku rachunku wspólnego rozłącznego każdy jego współposiadacz może dysponować samodzielnie, tzn. bez zgody pozostałych współposiadaczy, środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku, a poza tym każdy ze współposiadaczy rachunku może w każdym czasie wypowiedzieć umowę ze skutkiem dla pozostałych współposiadaczy, czego powód nie uczynił.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie w całości wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

(apelacja – k. 516 – 539 akt sprawy I C 1529/12)

W piśmie procesowym z dnia 15 grudnia 2014 r., pozwany, działając w imieniu własnym, w uzupełnieniu wskazanych zarzutów i ich uzasadnienia wskazał, że Sąd pierwszej instancji dokonał błędnego ustalenia stanu faktycznego w sprawie oraz niewłaściwie zastosował powołane przepisy. Pozwany podniósł, że zajęcie, jako czynność egzekucyjna komornika sądowego prowadzi do obłożenia rzeczy zajętej węzłem publicznoprawnym. Jeżeli czynność ta jest dokonana prawidłowo, to możliwe jest podejmowanie przez Komornika dalszych czynności w toku egzekucji. Skarżący wskazał także, że dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd pierwszej instancji pominął art. 803 k.p.c., zgodnie z treścią którego egzekucję można prowadzić tylko z mienia dłużnika. Dalej Sąd pierwszej instancji, wedle skarżącego, błędnie ustalił możliwość dysponowania przez powoda rzekomymi kwotami znajdującymi się na rachunku wspólnym spółki (...) s.c., nie dokonując analizy umowy kredytu odnawialnego oraz możliwości korzystania ze środków pieniężnych znajdujących się na rachunku. Ponadto skarżący podniósł, że czynności komornika nie były opieszale, powód nie złożył skargi na przewlekłość postępowania. Zgodnie zaś z art. 3 k.p.c., powód był zobowiązany jako uczestnik postępowania, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Nie została też złożona skarga na czynności komornika, tym samym powód przyczynił się do powstania szkody zgodnie z art. 362 k.c. Skarżący podkreślił także, iż akta spraw egzekucyjnych, w tym sprawy Km 3/07 znajdowały się w czasie brany pod uwagę przez Sąd pierwszej instancji cały czas w Sądzie, najpierw w Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Widzewa w Łodzi w związku z egzekucją z nieruchomości, a następnie w Sądzie Okręgowym, w związku z zażaleniem złożonym przez powoda S. B., które zostało oddalone (k. 447-448 akt Km 3/07). W treści zażalenia powód wskazywał, że posiadał środki na zapłatę reszty ceny zakupu nieruchomości, ale nie uiścił kwoty poprzez błędne wezwanie przez Sąd. Zupełnie odmiennie powód zeznawał w sprawie o odszkodowanie, że środków pieniężnych nie posiadał, dlatego nie mógł wywiązać się z zawartych umów. Zeznania powoda nie są zatem w ocenie skarżącego spójne i dlatego nie zasługują na uwzględnienie.

(Uzupełnienie apelacji pozwanego – k. 543-543v. akt sprawy I C 1529/12)

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

Rachunek wspólników spółki cywilnej w banku (...) został zajęty przez Komornika w związku z postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przeciwko M. P. po raz pierwszy 12 marca 2008 roku (dokument zajęcia k. 75 akt komorniczych o sygnaturze Km 1806/07). P., w toku innych prowadzonych spraw, Komornik po raz kolejny wysłał pisma noszące tytuł „zajęcie rachunku bankowego” – 22 października 2008 roku w sprawie K. 546/08, 4 listopada 2009 roku w sprawie Km 1892/10, 8 marca 2010 roku w sprawie Km 1893/10 (dokumenty zajęcia k. 74 akt Km 546/08, k. 22 akt Km 1892/10, k. 54 akt Km 1893/10)

Powód codziennie lub prawie codziennie sprawdzał stan konta, które było zajęte przez komornika, korzystając z elektronicznych kanałów bankowości (dowód z przesłuchania powoda k. 98)

Z zajętego konta bank przekazywał komornikowi kwoty celem realizacji zajęcia rachunku bankowego. Kwoty te stanowiły niewielką część środków zgromadzonych na rachunku. Pierwsze potrącenie miało miejsce 13 czerwca 2008 roku (informacja bankowa k. 51).

Spółka cywilna, której wspólnikiem jest powód, dokonała z zajętego konta na rzecz kontrahenta N. T. Long wypłat na łączną kwotę 65.000 zł, zaś na rzecz kontrahenta B. M. wypłat na łączną kwotę 45.000 zł, czyli łącznie 110.000 zł (dowody zapłaty k. 22, 23, 26 – 31, 43 - 45)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Po dokonaniu dodatkowych ustaleń w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach komorniczych, tych samych, którymi dysponował już Sąd Rejonowy, należy bowiem dojść do wniosku o braku adekwatności związku

przyczynowego łączącego zaniechania komornicze z brakiem możliwości realizacji zobowiązania podjętego przez spółkę w celu realizacji kontraktu na dostawę odzieży.

Trzeba przy tym zauważyć, że słusznie Sąd pierwszej instancji – wbrew zapatrywaniu powoda, upatrywał bezprawności zachowania pozwanego nie w czynności zajęcia rachunku bankowego, ale w zaniechaniu dokonania czynności, o których mowa w art. 891¹ K.p.c. Niezależnie bowiem od tego, czy rachunek jest prowadzony wyłącznie dla dłużnika, czy też jest prowadzony dla niego oraz jednocześnie innych osób – jak małżonek, czy właśnie wspólnicy spółki cywilnej, zajęciu podlega zawsze wierzytelność z rachunku bankowego jako taka. W przypadku niektórych rachunków wspólnych Kodeks postępowania cywilnego przewiduje jednak obligatoryjność dalszych działań organu egzekucyjnego po uzyskaniu informacji, że rachunek jest wspólny. Czynności te opisane są w art. 891¹ K.p.c. i musi pozostawać poza sporem, że podjęcia takich czynności na czas pozwany zaniechał. Nie stanowi okoliczności ekskulpacyjnej fakt, iż czynności w roku 2008 dokonywał inny komornik, który następnie przekazał swoje akta pozwanemu. Postępowania egzekucyjne przekazane od innego komornika pozwany kontynuował, a czynności już dokonane pozostawały w mocy. Wnikliwe zapoznanie się ze stanem egzekucji w sprawach przekazanych od innego komornika stanowiło podstawowy obowiązek pozwanego; gdyby ten obowiązek został wykonany, pozwany mógłby bezzwłocznie podjąć czynności związane z ustaleniem udziałów w rachunku wspólnym.

W kontekście faktu, że pozwany prowadził przeciwko wspólnikowi powoda egzekucję w szeregu spraw egzekucyjnych, oczywiste jest też spostrzeżenie, że z punktu widzenia odpowiedzialności pozwanego ocenie musi podlegać prowadzona przez niego egzekucja jako całość, a nie jedynie czynności dokonywane w jednej z połączonych spraw. Wydaje się, że takiej właśnie, ograniczonej oceny dokonywał powód, wskazując jedynie na czynności podejmowane w toku sprawy Km 3/07 i do czynności dokonywanej w tej sprawie ograniczył swoje rozważania także Sąd Rejonowy. Gdyby zaakceptować takie rozumowanie, to brak adekwatnego związku przyczynowego między bezprawnym zaniechaniem pozwanego a powstaniem ewentualnej szkody jawi się jako oczywisty, gdyż w sprawie Km 3/07 pozwany dokonał zajęcia rachunku bankowego na kwotę około 1.680 zł – taka wysokość zajęcia rachunku bankowego była irrelevantna z punktu widzenia zobowiązań spółki współprowadzonej przez powoda w związku z realizowanym kontraktem, przenoszących znacznie sto tysięcy złotych. Dopiero uwzględnienie faktu, że zajęcia rachunku bankowego dokonane łącznie we wszystkich sprawach prowadzonych przeciwko wspólnikowi powoda przekraczały kwotę 450.000 zł, konkretyzuje zagadnienie odpowiedzialności pozwanego za zaniechanie w postaci braku ustalenia udziałów w rachunku wspólnym i zwolnienia wolnych od zajęcia środków.

W tym miejscu należy postawić pytanie o kwestię adekwatności związku przyczynowego pomiędzy zaniechaniem pozwanego o wystąpieniem po stronie powoda ewentualnej szkody.

W orzecznictwie następstwo jakiegoś zdarzenia uznawane jest za normalne jeżeli w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności szkoda jest zwykłym następstwem tego zdarzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r., II CK 372/05, OSP 2008, nr 9, poz. 96). Innymi słowy normalne następstwo zdarzenia szkodzącego to skutek, który zazwyczaj i w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją tego zdarzenia (por. np. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 9 lutego 2001 r., III CKN 578/00, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 120). Poza tym ocena powiązania przyczynowego między zdarzeniem sprawczym a następstwem powinna być dokonana na podstawie wszelkich danych jakimi dysponuje sąd w chwili orzekania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2003 r., III CKN 473/01, MoP 2006, nr 17, s. 947). Jak przy tym trafnie i przekonująco wywiódł Sąd Najwyższy w wyroku z 3 lipca 2008 roku, IV CSK 127/08, ocena, czy skutek jest normalny, powinna się opierać na konkretnych okolicznościach faktycznych danej sprawy, przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego. Każdy stan faktyczny podlega badaniu w sposób indywidualny, przy uwzględnieniu wszystkich elementów, które są istotne dla oceny, czy w danym przypadku stwierdzonemu powiązaniu kauzalnemu można przypisać cechę normalności w rozumieniu art. 361 § 1 KC.

Oceniając ustalony w sprawie stan faktyczny z powyżej przedstawionego punktu widzenia, trzeba sobie postawić pytanie, czy gdyby pozwany zachował się w sposób postulowany przez prawo – i zgodnie z żądaniami powoda oraz dłużnika, to firma współprowadzona przez powoda miałaby szansę wykonania zobowiązania związanego z

dostawą odzieży. Brak możliwości wykonania tego zobowiązania – a konkretnie brak możliwości zapłaty brakujących kwot: 30.060 zł na rzecz N. T. Long oraz 23.100 zł na rzecz B. M. powód upatrywał jako bezpośrednią przyczynę powstania po jego stronie szkody. Zgodnie z twierdzeniami powoda, zaakceptowanymi przez Sąd Rejonowy, gdyby nie zaniechanie pozwanego, powód mógłby swoje zobowiązanie wykonać, ponieważ na zajęтым rachunku bankowym znajdowała się kwota 23.562,67 zł a ponadto spółka powoda mogła wykorzystać kredyt odnawialny w kwocie 60.000 zł. Należy jednak zważyć, że gdyby pozwany zachował się tak, jak postuluje to Sąd Rejonowy – czyli dokonywał aktów maksymalnej staranności, to jeszcze w 2008 roku zwolniłby spod zajęcia udziały w wysokości 1/2 w wierzytelności z rachunku bankowego. Umowa o prowadzenie rachunku bankowego nie zawierała bowiem, jak prawidłowo ustalił to Sąd pierwszej instancji, postanowień o innych udziałach w tej wierzytelności. Dla prawidłowego toku egzekucji nie miały natomiast znaczenia postanowienia umowy spółki cywilnej o podziałach zysków i strat, jako nie odnoszące się w żaden sposób do udziałów w rachunkach bankowych. Dalszą, oczywistą konsekwencją prawidłowego działania pozwanego byłoby to, że z zajętego rachunku bankowego wspólnicy spółki nie mogliby dokonać płatności na rzecz swoich kontrahentów kwoty 110.000 zł, lecz co najwyżej połowy tej kwoty, a więc 55.000 zł – gdyż połowa środków z rachunku bankowego podlegałaby przekazaniu komornikowi w celu zaspokojenia długów M. P., nie wystarczając przy tym na ich pokrycie. Zajęcie rachunku bankowego byłoby nadal utrzymane w mocy. Zatem w dacie uzgodnionej z kontrahentami wpłaty ostatnich rat, powód nie dysponowałby kwotą 83.562,67 zł (tytułem środków znajdujących się na rachunku i kredytu odnawialnego) lecz jedynie 41.781,33 zł, gdyż połowa także tych środków, o ile znalazły się na rachunku bankowym, podlegać powinna przekazaniu komornikowi. Spółka współprowadzona przez powoda powinna zapłacić na rzecz kontrahentów jeszcze kwotę 108.160 zł (53.160 zł tytułem ostatnich rat płatności oraz 55.000 zł tytułem wcześniej wymagalnych wierzytelności, których połowa wypłacona z rachunku bankowego podlegałaby przekazaniu komornikowi). Z powyższego zestawienia wynika, że powód nie mógłby z zajętego rachunku bankowego zaspokoić wierzytelności swoich kontrahentów, a nie zaoferował żadnych dowodów, że dysponował jakimiś innymi funduszami (poza kwotą około 10.000 zł), z których mógłby dokonać płatności – wręcz przeciwnie, powód twierdził że takich środków nie posiadał. Reasumując, gdyby działania pozwanego były zgodne z przepisami prawa, skutek w postaci braku możliwości zapłaty na rzecz wierzycieli spółki cywilnej (...) i tak by wystąpił, z tym że wspólnikom tej spółki brakowałaby jeszcze większa kwota do zapłaty tych zobowiązań.

Istnieje przy tym inne, konkurencyjne rozumowanie, także prowadzące do oddalenia powództwa ze względu na brak związku przyczynowego pomiędzy zaniechaniem pozwanego a rzekomym powstaniem po stronie powodowej szkody, także związana ze spostrzeżeniem, iż zajęcie rachunku bankowego miało miejsce już w 2008 roku a powód o tym fakcie musiał wiedzieć, gdyż jak sam podał, regularnie sprawdzał stan konta bankowego. W tym samym roku 2008 roku bank dokonał wypłaty na rzecz komornika niewielkich kwot tytułem realizacji zajęcia komorniczego – co zatem zgodnie z twierdzeniami powoda nie powinno ująć jego uwadze. Mimo dokonania zajęcia rachunku bankowego przez komornika, powód zaniechał jednak obrony swoich praw poprzez wytoczenie powództwa o zwolnienie rachunku od egzekucji, zgodnie z treścią art. 841 § 1 K.p.c. Jak się wydaje, powód zaniechał takiego działania akceptując pozornie korzystne dla niego, ale w oczywisty sposób nieprawidłowe działanie banku prowadzącego rachunek bankowy, polegające na przekazywaniu organowi egzekucyjnemu bez uzgodnienia tego faktu z komornikiem, jedynie bardzo niewielkiej części znajdujących się na tym rachunku środków. Powód wystawiał tym samym prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą na bardzo poważne i daleko idące ryzyko związane z tym, że bank mógł w każdym momencie zacząć zachowywać się w sposób zgodny z przepisami postępowania cywilnego regulującymi zajęcie rachunku bankowego, co też rzeczywiście nastąpiło w momencie obiektywnie dla powoda niekorzystnym. Powód jednak, jako osoba zawodowo zajmująca się prowadzeniem działalności gospodarczej mógł i powinien przeciwdziałać skutkom takiego zachowania jeszcze w 2008 roku, doprowadzając do powstania stanu zgodnego z prawem w drodze wytoczenia odpowiedniego powództwa, czego jednak nie uczynił.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy orzekł o zmianie zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że oddalił powództwo oraz orzekł o obowiązku zwrotu przez powoda pozwanemu kosztów postępowania przed Sądem Rejonowym. Powód bowiem przegrał sprawę w całości, stąd też zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, wyrażoną w art. 98 § 1 K.p.c. powinien zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty postępowania. Ponieważ w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji miało miejsce rozszerzenie powództwa z kwoty 6.000 zł do kwoty

50.000 zł, wynagrodzenie fachowego pełnomocnika pozwanego w tej instancji zostało ustalone zgodnie z § 6 punkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 roku (tj Dz. z 2013 roku, pozycja 490). Zasądzeniu na rzecz pozwanego podlegała także kwota uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł.

O zmianie zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 386 § 1 K.p.c.

Natomiast o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z art. 108 § 1 K.p.c. w związku z art. 98 § 1 K.p.c. Pozwany wygrał postępowanie odwoławcze w całości, stąd też należał mu się od powoda zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, które zostały ustalone na podstawie § 12 ust. 1 punkt 1 w związku z § 6 punkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 roku (tj Dz. z 2013 roku, pozycja 490).